
SUPEROMA
in coma
Fred Diks
Met illustraties van Rudyomar Leysner

Arubaans Kinderboekenweekgeschenk 2016

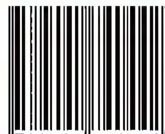
Dit boek is een cadeau voor de kinderen van Aruba. Vanaf de officiële opening van het Kinderboekenfestival 2016 wordt het gratis verstrekt door alle deelnemende boekhandels bij aankoop van een kinderboek, zolang de voorraad strekt.

ISBN 978 94 91740 44 2
NUR 280

SUPEROMA
in coma

Fred Diks
Met illustraties van Rudyomar Leysner

Dit boek kwam tot stand met de medewerking van

Auteur
Fred Diks

Illustrator
Rudyomar Leysner

Vertaling in het Papiamento
Lilian Semeleer

Vormgeving
De Grafische Keuken

Redactie
Jeroen Hoogerwerf

ISBN 978 94 91740
NUR 280

Dit boek kwam tot stand met de medewerking van Antraco Aruba NV, Biblioteca Nacional Aruba, Bruna, De Wit Stores, Divi Impact, FCCA, Fundacion Lotto pa Deporte, Plaza Bookshop, Guardian Group, Kiwanis Club of Palm Beach, Plus Accountants, Quota Club, RBC Royal Bank, Van Dorp en Zeerover.

Hoofdstuk 1

Een grote doos in de klas

'Wat? Weet je het wel zeker? Dat kan toch niet?' De moeder van Stan zucht. Toch komt er een lach op haar gezicht. 'Wat een fantasie heb jij. Het wordt elk jaar gekker.'
'Laat me nou maar. Ik heb zin in deze vette spreekbeurt.' Stan kijkt door het keukenraam naar buiten. De eerste zonnestralen schijnen in zijn gezicht. Hij ziet dat konijn Flappie uit zijn kooi is gehaald. Die heeft hij een half jaar geleden meegenomen naar Aruba. Mooi zo, denkt hij.
Zijn moeder blikt terug op Stans vorige spreekbeurt. 'Weet je het nog? Toen woonden we nog in Nederland. Die ging over mijn dubbele hernia in de rug. Jij nam me mee naar school.' Ze schiet in de lach. 'Wat stond ik voor aap.'
Stan schudt nee. 'Jij lag voor aap.'
'Dat kun je wel zeggen. Ik lag voor in de klas op een bed. Dat doe ik nooit meer.'
'Dat hoeft ook niet,' zegt Stan. 'Je rugpijn is toch over?'
'Klopt.' Ze doet alsof ze haar zoon een tik wil geven. 'Zorg maar dat het straks geen afgang wordt.'
Daar is Stan niet bang voor. 'Deze spreekbeurt slaat in als een bom.'
Zijn zus Sophie geeft hem een boks. 'Het wordt echt supercool, bro.' Zij

heeft gisteren een mooie tekening op school gemaakt. Die hangt ze op het prikbord.
Stans moeder twijfelt. 'Wat vinden oma en opa Stuiter er van?'
'Zij vinden het hartstikke leuk. Ik ga voor een tien.'
'Heb je het goed geregeld met buurman Jeroen?' vraagt zijn moeder.
Stan drentelt onrustig op en neer. 'Ja. Maar ik ga voor de zekerheid nog even bij hem langs. Hij moet de grote doos om half elf brengen.'
Stans moeder start de auto en brengt Sophie en hem naar school. Daarna moet ze door naar hotel Amsterdam Manor Beach Resort. Daar werkt ze sinds kort. Onderweg kijkt ze in de achteruitspiegel. 'Jullie zien er goed uit. Die lichtblauwe schoolkleding vind ik prachtig. Ik ben zo blij dat we terug zijn gegaan naar Aruba. Hier voel ik me helemaal thuis.'
Een half jaar geleden was Stan verdrietig na de scheiding van zijn ouders. Maar ondertussen heeft hij na de verhuizing naar Aruba al heel veel vrienden gemaakt.
Als ze bij school aankomen zegt ze: 'Heel veel plezier allebei. En Stan. Doe je heel voorzichtig met je weet wel?'
'Ja mam. Komt goed.'

Nadat de bel gaat, komt Stan met lege handen de klas in. Hij huppelt nerveus naar zijn plaats.
Juf Sarah van de vijfde klas doet het zonnescherm omlaag. Ze ziet Stan en is erg verbaasd. 'Huh? Je doet vandaag toch je spreekbeurt?'
'Ja,' zegt Stan. 'Meteen na de pauze.'
'Een spreekbeurt kun je extra leuk maken,' legt de juf uit. 'Heb je geen plaatjes of boeken bij je? Of andere spullen?'
Stan schudt zijn hoofd. 'Die heb ik niet nodig.'

'Vreemd. Wat is je onderwerp dan?'
'Dat houd ik nog even geheim,' zegt Stan.
'Ik ben erg benieuwd.' Ze waarschuwt Stan. 'Als het maar niet weer over voetbal, honkbal of bowlen gaat. Daar hebben we er dit jaar al negen van gehad.'

Na de pauze wrijft de juf in haar handen van nieuwsgierigheid. 'Stan, het is eindelijk zover. Ben je er klaar voor? Je mag naar voren komen. Heel veel succes met je spreekbeurt.'
Stan staat op. Hij ziet dat het al half elf is. Door het raam kijkt hij naar buiten. Hij is erg zenuwachtig en krijgt het opeens warm. De buurman is er nog steeds niet. Hij zal toch wel komen? denkt hij. Anders gaat het mis met mijn spreekbeurt. Dan krijgt mam toch nog gelijk en wordt het een afgang. Maar opeens ziet hij de vrachtwagen. Die wordt tussen twee palmbomen geparkeerd. 'Gelukkig. Buurman Jeroen is er eindelijk,' zegt hij zacht in zichzelf.
'Nou Stan. Komt er nog wat van?' vraagt juf Sarah.
Stan knikt. 'Ja. Nog heel even wachten.' Hij wijst naar de deur.
Zijn buurman klopt op de deur. Daarna komt hij met een steekwagen de klas in. 'Ha die Stan. Wat een mooi plan.' Hij rijdt de grote doos naar voren. 'Ik heb bovenaan wat luchtgaatjes geprikt. Je weet maar nooit.' Voorzichtig trekt hij de doos van de steekwagen af.
'Wat is dit?' De juf kijkt naar de enorme doos en trekt wit weg. 'Ho! Wacht even. Luchtgaatjes? Zitten er soms rare beesten in? Ratelslangen of boa's? Of wilde honden?' Ze komt achter haar bureau vandaan en loopt een stukje naar achteren. 'En bijten die dan?'
'Valt mee. Als je pech hebt, raak je hoogstens een paar vingers kwijt,'

zegt Jeroen. Stiekem knipoogt hij naar Stan. 'Maar dat is niet erg. Die vingers naaien ze in het ziekenhuis zo weer aan de hand.'

'Echt waar?' vraagt de juf. Ze is helemaal opgewonden. 'Dan blijf ik uit de buurt van die doos.' Ze gebaart dat de kinderen hun stoel meer naar achteren moeten zetten.
Jeroen knikt. 'Dat is een goed idee. Ik moet er weer vandoor. Ik ga naar dierenzaak Poeslief. Daar lever ik vieze, stinkende ratten af. Oeps. Wacht even! Als ik de dozen maar niet heb verwisseld.'
'O nee hè?' Juf Sarah gaat bovenop haar stoel staan. 'Kunnen ze ontsnappen? Ik houd niet van enge beesten. Wilt u die doos weer meenemen? Nu!'
Jeroen doet net alsof hij de juf niet hoort. Hij geeft Stan een boks. 'Veel succes en doe voorzichtig met die doos.' Hij loopt de klas uit. Zijn steekwagen bergt hij op in zijn vrachtwagen. Daarna rijdt hij weer weg.
'Mijn buurman is een grote grapjas.' zegt Stan tegen de juf. 'Laatst hield hij mijn buurvrouw ook voor de gek. Ze dacht dat Jeroen een tijger in zijn vrachtwagen had. Maar dat klopte niet helemaal. Hij vervoerde dozen met tijgerbrood.' Stan stelt de juf gerust. 'Er zit wel iets levends in de doos. Die twee bijten alleen tijdens het eten. Ze zijn echt niet gevaarlijk. Met een beetje geluk houdt u alle tien vingers.'

Juf Sarah is opgelucht. 'Nou vooruit dan maar. Je mag beginnen. Ik ben zo benieuwd wat er in die doos zit.' Voor de zekerheid doet ze haar handen in haar broekzakken.
De hele klas zit op het puntje van de stoel. Met grote ogen kijken de kinderen naar de doos.

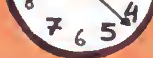

5de Klas
Spreekbeurt:
Stan Stuiter

Hoofdstuk 2

Voor altijd jong

De ramen van het klaslokaal staan open. Op de achtergrond is het geluid van de ventilator te horen. Daardoor is het heerlijk koel in de klas.
Stan schraapt zijn keel. ‘Ik houd mijn spreekbeurt over …’
Alle kinderen gaan staan. Ze rekken zich uit om te kunnen zien wat er uit de doos komt.
‘Spannend,’ zegt Delano.
Stan pakt een stoel. Hij gaat er bovenop staan. Met een schaar knipt hij het plakband los. Vervolgens scheurt hij de twee grote flappen van de doos open. ‘Ik houd mijn spreekbeurt over …,’ herhaalt hij. ‘Mijn opa en oma. Geef ze een hard applaus. Hier zijn ze!’
Als een duveltje uit een doosje springen de opa en oma van Stan tevoorschijn. Sierlijk maken ze een buiging.
De oma van Stan heeft een boek en een leesbril in haar handen. Zijn opa draagt een lange jas en heeft een hoge hoed op. Met één hand houdt hij een vishengel vast.
Klas vijf klapt enthousiast.
Maar Tobias is teleurgesteld. ’Een spreekbeurt over jouw opa en oma? Wat saai.’ Hij trekt er een verveeld gezicht bij. ’Mijn opa is vaak moe.

Hij slaapt dan op de bank in de tuin. En oma sjouwt met een rollator van de ene palmboom naar de andere. Ik moet altijd tegen haar gillen, want ze is stokdoof.'
'Wat zeg je?' vraagt Stans opa.
'Ze is stokdoof,' herhaalt Tobias.
Stan vertelt dat opa's en oma's soms heel oud kunnen worden. 'Wel meer dan honderd jaar. Daarom krijgen ze vaak kwaaltjes. Ze kunnen doof worden of blind. De spieren worden slap. Ze breken eerder hun botten. Suikerziekte kunnen ze ook krijgen. Uh. Goed nadenken. Ik ben het even kwijt.' Hij kijkt snel op zijn blaadje. 'O ja, ze kunnen op die leeftijd ook dingen vergeten. En vaak krimpen ze?'
'Worden ze dan te heet gewassen?' vraagt Nigella.
'Nee,' antwoordt Stan. 'De schijfjes tussen de wervels van de rug drogen uit. Vanaf veertig jaar krimpen alle mensen. Soms meerdere centimeters per tien jaar. Er zijn veel verschillende opa's en oma's. Sommigen hebben een kunstgebit. Anderen hebben nog hun eigen tanden. Meestal niet meer zo veel, hoor. Er zijn opa's en oma's die altijd moe zijn. In Nederland zitten ze dan achter de begonia's. Hier op Aruba achter de cactussen. Daar zit dan weinig leven meer in.' Stan ziet dat de klas nog steeds met open mond luistert. Opeens slaat hij met zijn vuist hard op tafel. 'Wakker worden allemaal. Pikken jullie alles wat ik zeg?'
De juf kijkt verbaasd. Net als de hele klas.
'Hebben jullie niet in de gaten dat ik zwaar overdrijf?' Hij knipoogt naar zijn oma en schiet in de lach. 'Ik doe mijn spreekbeurt over mijn opa en oma, omdat ze gelukkig anders zijn. Net als vele miljoenen opa's en oma's op de hele wereld. Ze zijn erg actief en blijven voor altijd jong.'
'Echt waar?' vraagt Jason.

5de Klas
Spreekbeurt:
OMA
&
OPA

'Ja. Voor altijd jong. Vooral van binnen. Mijn opa en oma voelen zich nooit moe. Dat komt omdat ze van elke dag genieten. Ze zijn nooit saai. Je kunt veel met ze lachen. Neem nou mijn superoma. Ze heeft altijd goede zin. Oma past vaak op en doet leuke dingen met ons. En voorlezen kan ze als de beste.' Stan is apetrots op zijn oma.
Ze knuffelt even met opa. 'Wij zijn niet kapot te krijgen, hè Stijn? We gaan gewoon door met leven.'
Opa knikt tevreden. 'Zo is dat.'
'Waarom heet u eigenlijk superoma?' vraagt Zairon.
Stans oma doet een stap naar voren. 'Ik woonde als kind al op Aruba. Mijn ouders verkochten in hun winkel souvenirs. Daarna kochten ze een supermarkt in Nederland. Die was in de aanbieding en heette Super,' legt oma uit. 'Supernaam hè? Eerst was ik superkind. Jaren later werd ik supermama. En na de geboorte van Stan noemden ze me superoma. En dat is altijd zo gebleven. Zelfs nu ik sinds zes maanden weer op Aruba woon.'
'Maar we noemen u vooral superoma, omdat u de vetste oma bent.'
Oma zet grote ogen op. Ze voelt over haar ronde buik. 'Dat valt toch wel mee?'
Stan schiet in de lach. 'Ik bedoel dat u de coolste oma van de hele wereld bent.'
'Meen je dat echt?' Oma krijgt rode wangen van het compliment.
Juf Sarah kijkt doordringend naar Stans oma. Alsof ze haar ooit al eens heeft gezien. 'U komt me erg bekend voor.'
Stan lacht. 'Daar gaan we het ook nog over hebben.'

Amanda moet lachen om de opa van Stan. 'U kunt helemaal niet stilstaan. U lijkt precies op Stan. Bent u nerveus?'
'O, valt dat op? Nou dat komt zo: Ik ben alle dagen heel druk. Daar had ik als kind al last van. Van een pil word ik rustig, maar na drie uur is die al uitgewerkt. Ik werd Stijn Stuiterbal Doe Nou Eens Rustig Mafkees We Worden Stapelgek Van Jou genoemd. Maar daarna kortten ze die bijnaam af tot Stijn Stuiter.'
Bij Ariana gaat een lampje branden. 'Nu snap ik pas waarom Stan ook Stuiter heet.'
Isabel vindt dat Stan vaak als een stuiterbal door de klas stuitert. 'Stan is erg druk. Dat komt zeker door zijn opa. Het is vast besmettelijk.'
Stan zucht. 'Kan best. Het is net alsof er binnenin mij kleine stuiterballen zijn. Die gaan alle kanten op. Daardoor ben ik net als opa alle dagen heel druk.'
Juf Sarah haalt haar schouders op. 'Dat maakt helemaal niets uit. In deze klas mag je zijn wie je bent.'
Stan kijkt naar zijn opa. Hij knipoogt naar hem. 'Bedankt dat ik zo'n rare achternaam heb. We zijn vast de enige familie in de wereld die Stuiter heet. Maar altijd nog beter dan Stan Stuiterbal Doe Nou Eens Rustig Mafkees We Worden Stapelgek Van Jou.'
'Zo is dat.' De juf steekt haar vinger op. 'Stan, het is net alsof ik je oma ken. Waar ken ik haar nu van?'
'Zal ik het maar verklappen?' vraagt oma aan Stan.
Die knikt trots. 'Vooruit dan maar. U bent vet beroemd. Leg maar uit wie u bent.'

Hoofdstuk 3

Superoma is beroemd

'Het kan zijn dat jullie me kennen,' zegt oma. 'Maar niet als superoma in de supermarkt.'

'Wel omdat u keigoed bent in het bedenken van verhaaltjes,' zegt Stan trots.

Oma knikt. 'Daarom wilde ik dolgraag schrijver worden. Mijn moeder zei altijd dat je kunt worden wie je wilt zijn. Ik heb goed mijn best gedaan en het is nog gelukt ook. Ik heb passie voor mijn vak.' Ze doet haar handen ongeveer een meter uit elkaar. 'Ik heb al zo'n grote rij boeken geschreven. Ik ben beroemd geworden door de superserie. Mijn bekendste boek is *Superoma aan de top*. Ook kennen jullie vast *Superoma op Aruba* en *Superoma is de baas*.'

De juf glundert. 'Dan bent u Stella Stuiter. O wat leuk. Waarom heb je dat nooit verteld, Stan?'

'Omdat ik haar graag wilde gebruiken voor mijn spreekbeurt natuurlijk,' antwoordt Stan.

Dat begrijpt juf Sarah goed. 'Een wonder dat je het zo lang geheim kon houden.' Ze heeft een vraag voor oma. 'Mag ik straks een handtekening van u?'

'Zeker.' Oma pakt haar nieuwste boek. 'Maar eerst laat ik jullie zien dat

oma's heel goed kunnen voorlezen. Het heet *Superoma bakt ze bruin*. En als je denkt dat het een kookboek is, heb je het mis. Luister maar.'

De hele klas hangt aan de lippen van Stans oma. Op het moment dat het superspannend wordt, zwijgt ze opeens. Je kunt een speld horen vallen in de klas.

De kinderen van de vijfde klas wachten tot ze verder gaat met voorlezen.

'Als je wilt weten hoe het verhaal eindigt, moet je het boek zelf maar gaan lezen.'

De ooohhhs en aaahhhs klinken door de klas.

Juf Sarah is ook benieuwd hoe het spannende avontuur afloopt. 'Ik ga het in de boekhandel kopen en lees de rest van het verhaal aan jullie voor. Ik hoop dat de opa in het boek niet echt wordt aangebakken. Hopelijk loopt zijn plan om te ontsnappen niet in de soep. Dat zou zielig zijn.'

'Ik verklap lekker niets,' zegt Stans oma.

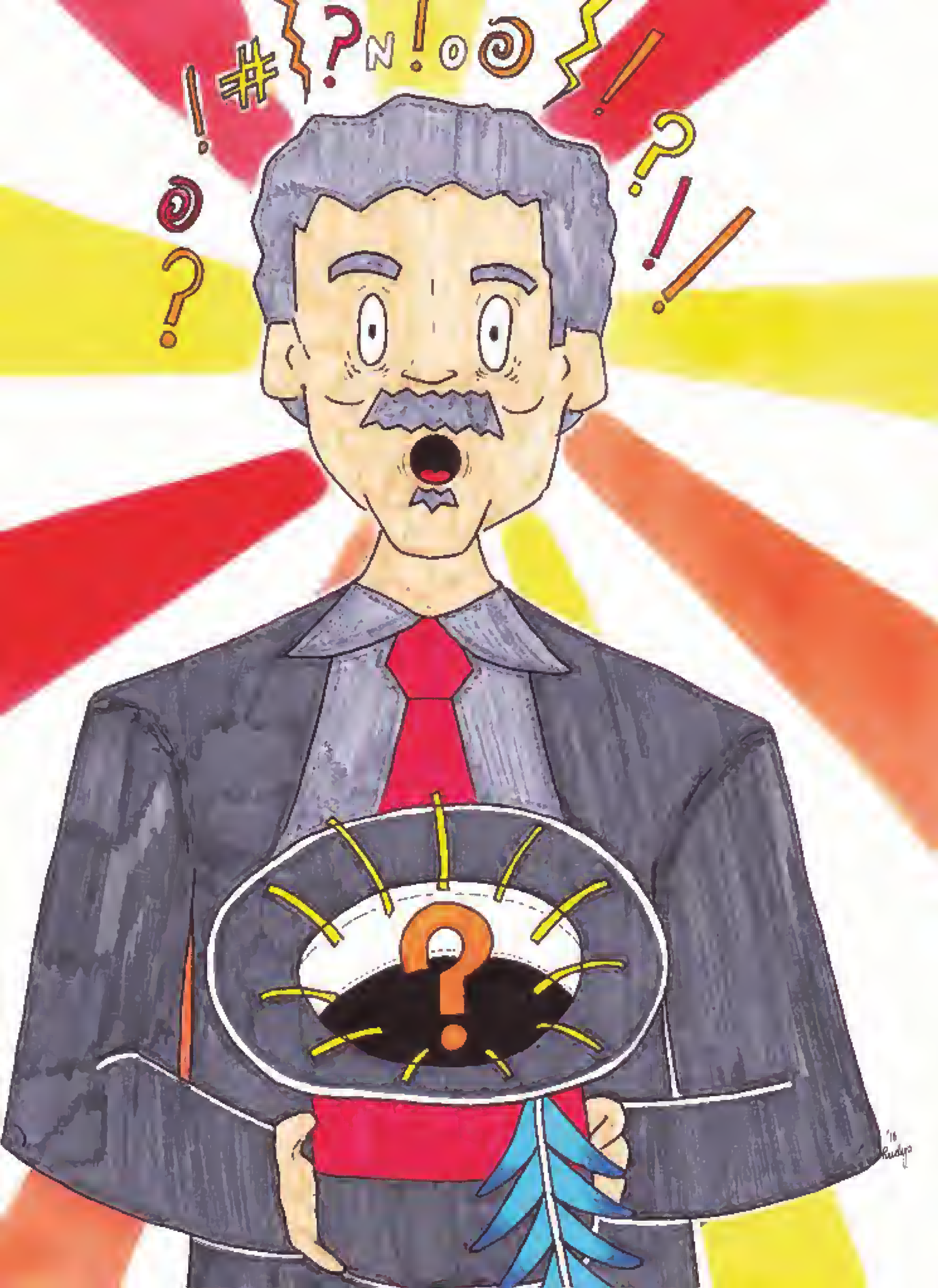
De juf steekt haar duim omhoog. Dan wijst ze naar opa. 'Heeft iemand nog een vraag voor de opa van Stan?'

'Waarom heeft u zo'n rare hoed op?' vraagt Daniël. 'En waarom heeft u een vishengel vast?'

'Dat zal ik uitleggen. De meeste mensen gaan met pensioen als ze zo oud zijn als ik. Maar ik ga gewoon door met mijn werk. Ik ben visser en goochelaar. Ik viste vroeger op de Noordzee. Sinds ik terug ben op Aruba lever ik verse vis bij restaurant de Zeerover in Savaneta. Vandaar deze hengel. En ik draag een hoge hoed, omdat ik die nodig heb voor mijn trucs.'

'Dat is pas cool,' zegt Elaijal. 'Visser en goochelaar. Mijn opa's hadden echt een suf beroep. De ene was meester en de andere werkte in de bieb.'

'Dat kan ook wel eens spannend zijn, hoor,' zegt opa. 'Maar ik vind visser en goochelaar de allerleukste beroepen. Daar krijg ik heel veel energie van. Vorige maand heb ik nog een meisje doormidden gezaagd. Dat ging hartstikke goed.'
De juf schrikt en wrijft over haar buik. 'Echt waar?'
Opa knikt. 'Dat meisje leeft nog steeds.'
'Waar woont ze dan?' vraagt Mariëlla.
'In San Nicolas en in Santa Cruz,' antwoordt opa. Hij wijst naar Stan. 'Mijn kleinzoon heeft mij gevraagd een truc te doen.' Uit zijn lange jas pakt hij een toverstok. 'Ik tover dadelijk konijn Flappie uit de hoed. Kijk zo.' Opa zet zijn hoed af en laat de kinderen erin kijken.
'Er zit geen konijn in,' ziet Jayson.
'Dat weet ik. Maar zo meteen wel. Let maar op. Ik spreek een toverspreuk uit.'
Stan pakt snel een trommel uit de muziekkast. Met de twee stokken zorgt hij voor tromgeroffel.
'Wat spannend,' zegt juf Sarah.
Opa zet zijn hoed weer op. Met één hand houdt hij die vast. Hij kijkt naar het plafond. 'Kijk goed! Snippie, snoepie, snappie. Kom uit die hoed, mijn lieve Flappie.' Langzaam zwaait hij met zijn stok rond. Dan stopt hij die terug in zijn jaszak. Hij gaat met zijn handen langzaam naar zijn hoed. 'Let op, klas van Stan. Dit is fijn. Goochelaar Stijn, die kan er wat van. Alles komt goed, want Flappie komt uit de hoed.' Opa zet zijn hoed af en wil het konijn eruit halen. 'Huh?' Hij haalt zijn schouders op. 'Ik zie niets.'
'Stomme truc. Zo kan ik het ook,' zegt Ray. 'Er zit niets in die hoed.'
Stan schrikt zich een hoedje. 'Waar is Flappie?'

'Geen idee. Hij had in de hoed moeten zitten.' Opa wenkt. 'Hoe kan dat nou? Volgens mij was er echt niets mis met die toverspreuk. Willen jullie mij helpen om Flappie te zoeken?' vraagt hij aan de klas.
Alle kinderen springen op van hun stoel. Alle kasten worden opengetrokken. Floor kijkt zelfs in de la van het bureau van juf Sarah. Maar Flappie is nergens te bekennen. Zelfs niet in de tas van de juf.
Stan baalt als een stekker.
'Ik hoop dat Flappie met hangende pootjes terugkomt,' zegt opa.
'Houd toch eens op met dat gegoochel,' moppert oma. 'Dadelijk komt hij ook bij *In de zevende hemel* terecht.'
'Dat hoop ik niet,' zegt Stan. 'Vorig jaar ging het in Nederland ook al mis met Duf de duif.'
'Dat ben ik niet met je eens, Stan,' zegt opa. 'Duf de duif kwam wel uit de hoed tevoorschijn.'
'Dat klopt,' geeft Stan toe. 'Maar daarna vloog hij weg in de richting van restaurant *Zie Ze Vliegen*. We hebben hem nooit meer terug gezien. Vanaf die tijd at ik daar nooit meer duivensoep.'
Ondanks de mislukte truc is de juf erg tevreden over de spreekbeurt van Stan. 'De inleiding was supergoed. Verder kregen we veel info. We hebben geleerd dat iedereen van het leven kan genieten. Of je nu jong bent of oud. Dat maakt helemaal niets uit. Het is goed dat ook oude mensen zich voor altijd jong kunnen voelen. Ik vind dat Stan een dikke tien heeft verdiend. Wie is het met me eens?'
Alle kinderen juichen voor Stan. 'Tien, tien, tien,' roepen ze.
'Wat een vette spreekbeurt, gast,' roept Isabel.
Stan gaat helemaal uit zijn dak. Hij stuitert alsof hij allemaal tienen op zijn rapport krijgt.

Opeens komt meester Daniël van de zesde klas met Flappie de klas in.
Hij heeft het zweet op zijn voorhoofd staan.
Stan kijkt hem met open mond aan.
'Het is bij de konijnen af. Ik wilde een stapel boeken uit de kast pakken. Maar toen had ik opeens een konijn in handen. Ik ben toch vegetariër. Dus wie wil hem hebben?'
'Ik,' zegt opa. 'Flappie hoort bij ons.' Hij pakt het konijn vast en stopt hem terug in de hoed. 'Je moet veel beter luisteren met die flaporen van jou. Je mag er nooit meer stiekem vandoor. Begrepen?'
De geschrokken Flappie laat zijn oren hangen.
Oma zet even later handtekeningen en deelt boekenleggers uit.
Opa goochelt net zo lang door totdat de rekenboeken opeens verdwenen zijn. Hij zucht. 'Sorry. Deze truc is weer mislukt. Reken er maar niet op dat die boeken ooit nog terugkomen.'
'Wat cool,' zegt Delano.
Daarna blijft het nog lang gezellig in de klas van Stan.

Hoofdstuk 4

Oma schrikt zich bijna dood

Opa en oma Stuiter wonen een paar huizen verder dan Stan. De volgende middag is oma op bezoek bij de familie Stuiter. Op het terras geniet ze van de zon. De passaatwind waait zacht door haar haren. 'Heerlijk. Hier is het altijd mooi weer. Beter dan de regen en storm in Nederland.' Met een zakdoek veegt ze het zweet van haar voorhoofd. In de schommelstoel gaat ze langzaam op en neer.

Stans moeder schenkt een kop thee voor haar in. Ze trakteert op pindakoekjes en bananencake. Die vond oma als kind al heerlijk.

Stan en Sophie komen er gezellig bij zitten.

Oma vertelt vaak over haar jeugd op Aruba. Ze heeft een boek bij zich met plaatjes. 'Kijk Stan en Sophie. Hier zie je de Hooiberg. Daar gaan we binnenkort naartoe.'

'U houdt me voor de gek oma,' zegt Stan. 'Ik zie wel een berg, maar geen hooi. Deze berg heeft grote stenen.' Wat heeft ze veel fantasie, denkt hij. Maar dat heb je ook nodig als je boeken schrijft.

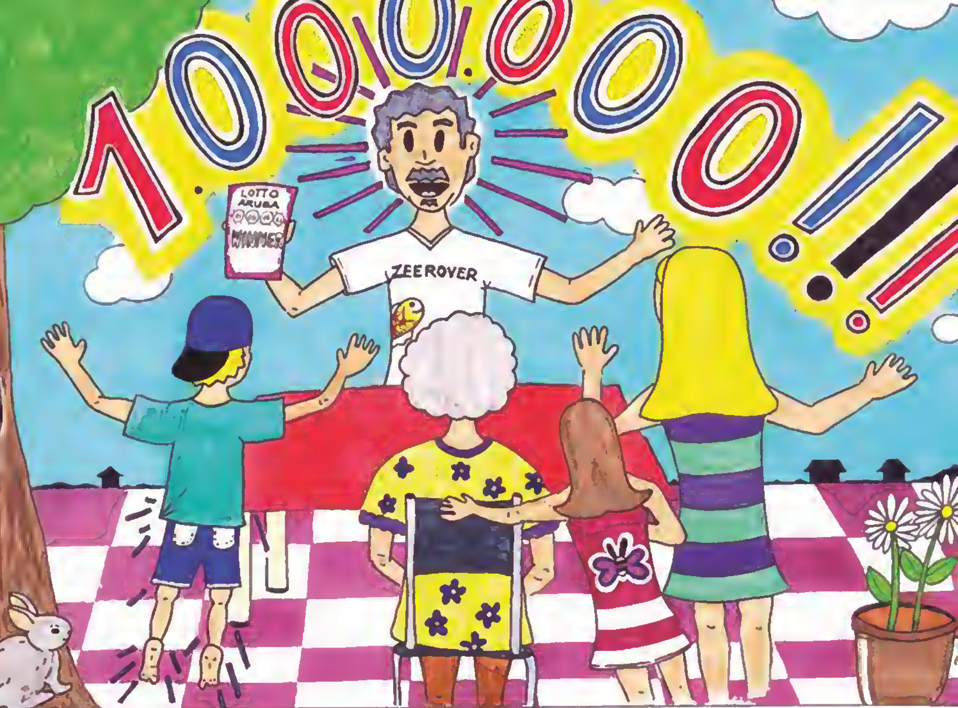
'Kijk. Hier is een foto van de natuurlijke brug op Aruba. Die was meer dan dertig meter lang,' weet oma.

Stan kijkt zijn zus vragend aan. 'Ik zie helemaal geen brug.'

'Ik ook niet,' zegt Sophie. 'Kunt u nog wel goed zien met die leesbril?'

'Zeker. Je ziet geen brug, omdat die al meer dan tien jaar geleden is ingestort.'
'Ja hoor, oma,' lacht Stan. 'De natuurlijke brug weg? Maar natuurlijk.'
'Toch is het echt zo.'
Moeder heeft het tekenboek van Sophie klaargelegd.
'Dank je, mam. Ik ga die natuurlijke brug tekenen.'
'Als die niet meer bestaat, ben je snel klaar,' zegt Stan.
'Heeft u nog dromen? Dingen die u ooit graag nog wilt doen?' vraagt Stan.
'Ja hoor. Zolang ik gezond blijf, geniet ik volop van het leven. Veel van mijn vriendinnen zaten in Nederland al in een bejaardenhuis. Daar kunnen ze sjoelen of tv kijken. Niets mis mee, maar ik wil meer. Ik wil …'Even denkt ze na. 'Laat ik eens gek doen. Ik wil ooit nog eens een cunucu-huisje kopen in de buurt van het strand. Die kleine Arubaanse huisjes staan vaak in het ruige cactuslandschap. Ik eet er dan heerlijke vissoep, die Stijn voor me maakt. En dan ga ik op mijn terras nog meer superboeken schrijven.' Ze staart voor zich uit. 'Het is heerlijk om een beetje te dagdromen. Al jaren mag ik in het najaar naar het Kinderboekenfestival. Ik vertelde daar op veel scholen over mijn boeken. Als ik dit jaar weer naar de scholen mag, hoef ik niet meer tien uur in het vliegtuig te zitten. Over een paar maanden is het weer zover.'
'Wat een eer, hè?' Stan slaat een arm om haar schouder. 'Weet u nog dat toveren daar ooit het thema was?'
Oma knikt. 'Praat me er niet van. Ik wil dan altijd iets speciaals doen. Dat vinden de kinderen leuk. Ik oefende samen met opa Stuiter. Maar ik was al snel klaar met dat gegoochel van hem. Daarom liep ik een maand stage bij Hans Klok. Die man was goed met zijn tijd meegegaan. Ik leerde er de allernieuwste trucs. Ik nam jullie opa als proefpersoon

mee naar de scholen. Hij lag in een kist en ik zaagde hem doormidden. Eindelijk waren de rollen omgedraaid.'
'Was u nooit bang dat het fout ging?' vraagt Stan.
'Nee,' zegt oma. 'Alles is illusie. Dat is maar goed ook. Want ik kan echt niet leven met een stuiterbal zonder benen.'
Stan wipt ongeduldig op zijn stoel. Hij herinnert zich het thema sport en spel nog goed. 'Ik vond het cool dat u met mij in Nederland meeging naar de voetbalclub.'
'Eigenlijk was ik te oud om mee te doen. Maar gelukkig vond jouw trainer het goed. Hij wilde meer ervaring in de ploeg. Daar had hij aan mij een hele goeie. Ik vond dat het best redelijk ging,' zegt oma. 'Ik schopte de bal drie keer in de goal.'
'Dat klopt,' geeft Stan toe. 'Dat kwam omdat u de doelman wegduwde. En de fluit van de scheids verstopte. Eigenlijk wist u niet zoveel van de spelregels. Toen u buitenspel stond, ging u buiten het veld staan.'
'Tja. Ik dacht dat ik niet meer mee mocht doen. Dat ik buiten het spel moest. Ze hadden die regel beter binnenspel kunnen noemen.'
Stan lacht in zichzelf. 'En toen onze doelman "los" riep, pakte u de bal met de handen vast en liet die meteen weer vallen. Daarom kregen we een strafschop tegen.'
'Maar die bal ging er niet in. Ik maakte de speler aan het schrikken, zodat hij half in de grond schopte.'
Stan weet het nog goed. 'Onze doelman kon het rollertje met gemak oprapen.'
'Achteraf geef ik toe dat voetballen geen groot succes was,' zegt oma. 'Maar tijdens de lezingen op de scholen op Aruba kon ik de bal wel mooi vijf keer hooghouden.'

'Precies. U heeft toen verklapt dat u een strandbal met uw handen hooghield,' vult Stan aan. 'Heel knap.'

Oma glimlacht en knikt. 'Dammen lag mij veel beter. En ik had met die sport ook geen last meer van spierpijn. Zelfs niet in mijn vingers.'

'Bij u zijn toch een keer alle kinderen de klas uit gevlucht?' vraagt Sophie. Ze heeft intussen bijna haar tekening over de natuur in Aruba af.

'Ja. Maar dat had niets met mijn lezingen te maken. Die waren wel boeiend. Bij het thema over proefjes, ging het mis. Ik had verkeerde

vloeistoffen met elkaar gemengd. Het stonk naar rotte eieren. Daarna werd het mistig in het lokaal. Toen een grapjas voor de lol "Bom" riep, rende iedereen weg. Maar dat is geen wonder. Het heeft zeker anderhalf uur geduurd, voordat de juf alle kinderen weer had teruggevonden. Misschien nodigen ze me daarom nu niet meer uit.'

Opeens komt opa als een drukke gast de tuin in stuiteren. 'Stella Stuiter. Luister. Het is niet te geloven, maar het is echt waar.' Opa Stuiter is helemaal buiten adem. 'Ik was net in de stad. Daar kocht ik een lot. En nu heb ik de hoofdprijs gewonnen in de loterij. We zijn miljonair,' roept hij. 'Kijk maar.' Hij pakt een cheque uit zijn broekzak. 'Wie had dit ooit kunnen denken? We zijn schatrijk.'

'Is dat echt waar, Stijn Stuiter?' Oma krijgt tranen in haar ogen. Ze probeert overeind te komen. 'Dan kan ik eindelijk mijn droom ...' Maar verder komt ze niet. Ze valt van haar stoel en komt op de houten tegels van het terras terecht.

Hoofdstuk 5

Opa maakt een geintje

Stan schrikt zich dood. 'Oma, wat doe je nu?'
Zijn oma ligt languit op haar rug. Ze is spierwit.
Opa heeft een wazige blik in zijn ogen. Hij staat aan de grond genageld.
Opa lijkt op een slecht onderhouden standbeeld.
'Oma, wakker worden,' roept Stan. Hij hoopt zo dat ze opstaat.
Stans moeder ziet meteen dat het ernstig is. 'Mam, zeg iets.' Ze buigt zich over haar. 'Ben ik eindelijk van mijn hernia af, krijg ik er een hartverzakking bij.'
Opa Stijn belt intussen met het alarmnummer.
Stan schudt aan haar buik. Hij kietelt haar zelfs, maar er gebeurt niets.
Op het terras staat een mooie cactus.
Misschien moest ik die maar eens op haar buik laten vallen, denkt Stan.
Maar zijn moeder prikt meteen door het plan heen. Heftig schudt ze nee.
Sophie wil ook iets doen. Ze loopt naar de tuinslang en probeert de kraan open te draaien.
Maar haar moeder is tegen een koude douche. 'Dat heeft geen zin.'
In de verte is al snel het geluid van loeiende sirenes te horen.
De ambulance rijdt met hoge snelheid de straat in.
De hele buurt komt op het schelle geluid af.

Zelfs de tv-ploeg van Aruba Nieuws en Gierig komt eraan. Die had net een reportage gemaakt bij schoonheidssalon *Voor altijd jong*.
De broeders onderzoeken oma. Ze kijken elkaar bedroefd aan en schudden hun hoofd.
Oma wordt even later in de ambulance getild. Stans moeder mag mee. De ambulance heeft haast. Een van de broeders zet de sirenes weer aan. Daarna verdwijnt de wagen snel uit het zicht.
Sophie moet erg huilen. 'Gaat oma dood?'
Stan schudt nee. 'Tuurlijk niet. Ik heb een superidee. Opa, u heeft toch een miljoen gewonnen? Van dat geld laten wij de beste dokters van de hele wereld naar Aruba komen. Dan wordt oma weer snel beter.'
Maar opa Stuiter schudt nee. 'Het was een geintje. Ik heb helemaal niets gewonnen. Het spijt me.'
'Wat?' Stan grijpt met zijn twee handen naar zijn hoofd. 'Niet te geloven.'

's Avonds kijkt Stan naar de tv. De zender Nieuws en Gierig vertelt over de bekende schrijfster Stella Stuiter. 'Ze is met spoed naar het dr. Horacio Oduber Hospital gebracht,' leest de presentator voor.
Stan krijgt tranen in zijn ogen. 'Ik wil superoma weer terug,' snikt hij.

Oma is de weken erna overdag veel alleen in het ziekenhuis. Dat komt omdat Sophie en Stan gewoon naar school moeten. En opa is druk met het vissen. Bovendien volgt hij de cursus *Bijscholing voor goochelaars*. Stans moeder komt wel zo vaak mogelijk op bezoek. Maar ze moet intussen ook haar twee kinderen en opa Stuiter opvoeden. Ook is ze elke ochtend lang onderweg in het drukke verkeer om in het hotel te gaan werken.

¡¡BREAKING NEWS!!
BEROEMDE SCHRIJVER, STELLA STUITTER is in een COMA!! GEVALLEN
911
NEWS
PANAPHANIX
POWER

De arts ziet na een paar weken nog steeds geen vooruitgang. 'Het is beter om haar mee naar huis te nemen,' stelt hij voor. 'We kunnen hier weinig meer voor haar doen. Ze moet veel prikkels krijgen.'
Met een ambulance wordt oma in coma naar Stans huis gebracht.
Het grote bed wordt in de huiskamer gezet. Elke dag komt er een verpleegster. Zij zorgt ervoor dat oma eten binnen krijgt via een slangetje.
Opa Stuiter doet erg zijn best om oma wakker te krijgen. Hij banjert continu door het hele huis.
Stan krijgt een goed idee. 'Ik zet de radio aan.'
Maar ondanks de herrie blijft oma in coma.
Op de radio hoort Stan een grote hit van deejay Wake Up. 'Wat een vette muziek. Hij is een held op Aruba. Ik zou hem willen vragen speciaal voor oma op te treden. Maar hij komt vast niet gratis. Tja, opa. Als u nu echt dat miljoen had gewonnen? Dan had deejay Wake Up voor dat geld zeker twee keer kunnen optreden.'
Opa Stuiter zucht. 'Wrijf het er nog maar even in.'
Stan staart voor zich uit. 'Wel vet jammer. Anders hadden we kunnen swingen op de muziek. De speakers op de hoogste stand. En het harde geluid van de confettikanonnen. Dan moet oma wel uit haar coma komen. Maar nu zullen we dat nooit zeker weten.'

Stans moeder zit dag en nacht aan bed bij oma. Ze is doodop en pakt een tijdschrift om te ontspannen. Ze bladert er doorheen. 'Moet je hier eens lezen. Man wakker na anderhalf jaar uit coma. Na een ongeluk was hij flink van de wereld. Hij werd zo erg aan het schrikken gebracht, dat hij weer bijkwam. Wat bijzonder. Misschien gebeurt dat met superoma in coma ooit ook wel.'

Stan geeft zijn zus een knipoog. 'Ik heb een cool idee,' fluistert hij. 'Kom mee.' Ze gaan naar hun slaapkamer. Daar trekken ze twee witte lakens uit de kast. Stiekem knippen ze er twee rondjes in voor de ogen.
Intussen wordt het buiten schemerig.
Stan doet een laken om zijn hoofd. Hij kan kijken door de twee gaten. Met een zaklamp schijnt hij van onder de lakens. 'Lijkt het eng?'
Sophie verstijft. 'Doodeng. In het echt ben jij iets knapper.' Ze hoest daarna opvallend. 'Maar door die zaklamp zie je eruit als een echt spook. Ik wil jou in het donker nooit tegenkomen.'
'Mooi.' Stan pakt ook een zaklamp voor zijn zus. 'Misschien schrikt oma in coma ook van ons. Dan wordt ze weer helemaal beter.' In de gang draait hij alle stoppen uit de meterkast.
De stroom valt uit. Het is pikkedonker in hun huis.
Sophie en Stan stormen de kamer in. 'Oe woeh. Oe woeh,' gillen ze met zware stemmen.
'Help!' Stans moeder schrikt zich een hoedje. Ze pakt in een reflex de vaas met bloemen van het nachtkastje. Ze wil die naar de twee spoken gooien. Maar gelukkig ziet ze net op tijd dat het haar kinderen zijn. 'Wat is dit?' gilt ze.
'We wilden oma aan het schrikken maken,' zegt Stan. 'Misschien komt ze dan bij. Ik wil geen oma in coma meer.' Hij kijkt naar zijn oma. Die blijft rustig in coma.
'Ach arme jongen.' Stans moeder knuffelt met het spook. 'Laten we flink wat lawaai in ons huis blijven maken. Je weet maar nooit.'
Opa Stuiter zet de radio weer hard aan, maar oma reageert niet.

De volgende dag loopt Stan naar het huis van oma. Daar haalt hij de post op. 'Hé, een brief van de bibliotheek van Aruba. Dat is vast een uitnodiging voor het Kinderboekenfestival. Daar kan ze nu niet naar toe. Wat een ramp.'
De moeder van Stan maakt de envelop snel open. 'Wat zielig voor oma.' Ze krijgt tranen in haar ogen. 'Misschien wordt ze nooit meer beter.' Ze zucht diep.
Stan baalt ook. 'Dit keer gaat het over opa's en oma's; voor altijd jong.' Opeens denkt hij terug aan oma's laatste woorden. 'Wacht even. Weet je nog wat oma zei?'
De moeder van Stan haalt haar schouders op.
'Ze zei: "Dan kan ik eindelijk mijn droom..." Dat waren haar laatste woorden. Ik weet nu wat ze wilde zeggen. Dan kan ik eindelijk mijn droom waarmaken. Oma droomt ervan om hier een strandhuisje te kopen. Maar wat heeft ze eraan als ze in coma ligt.'

Hoofdstuk 6

Naar de haaien

De volgende dag zit de familie Stuiter aan de ontbijttafel. Opa moet al vroeg op weg naar restaurant De Zeerover. 'Weet je dat er ook haaien in de Caribische Zee zwemmen?' zegt opa.
'Die vallen toch geen mensen aan,' vraagt Sophie zich af.
'Dat ligt eraan,' antwoordt opa. Hij neemt intussen grote happen van zijn toast en gebakken eieren. 'Vorig jaar is er een bark vergaan. Dat is een zeilschip met drie masten. Toen zijn er drie mensen gedood door de haaien.'
'Jakkes,' zegt Sophie. Zij slikt net een hapje van haar vispasteitje door.
'Hebben jullie zin om straks te komen?' vraagt opa. 'Dan kom ik terug van de visvangst en maak ik de vissen schoon.'
Stan vindt dat een goed plan. 'Voor oma is het ook leuk dat ze er weer eens uitkomt.'
'Ik zie wel wanneer jullie komen. Ik ga er snel vandoor.'
Drie uur later wordt oma voorzichtig in de auto gehesen. Stan doet de rolstoel achter in de kattenbak.
Als ze na twintig minuten bij De Zeerover zijn, komt de vissersboot net aan. Het restaurant ligt op een pier aan het water.
Opa Stuiter slaat twee zware tonijnen aan de haak. 'Wat leuk dat jullie

er zijn.' Hij draait zich om en knipoogt naar zijn collega. Die brengt barracuda's en koningsvissen naar het restaurant.
Opa legt de tonijnen op een houten tafel en gaat aan tafel zitten bij de rest van de familie. 'Wees maar blij dat we er nog zijn,' zegt opa. Hij pakt een zakdoek uit zijn broekzak en veegt zijn voorhoofd droog.
'Wat bedoel je?' vraagt Stan.
'Door de hoge golven ging onze boot bijna ten onder. Het barst hier van de haaien.'
Sophie snapt er niets van. 'Hoezo hoge golven? Het is hier windstil.'
Opa's collega Enrique schudt nee. 'Op zee waren er zulke hoge golven.' Hij wijst naar het dak van het restaurant. 'Jullie opa en ik hadden het middageten voor de haaien kunnen zijn. We zijn aan de dood ontsnapt.'
Stans moeder zucht. 'Zit de kinderen nu niet bang te maken met jullie sterke verhalen.'

Opa haalt zijn schouders op. 'Nou dan geloven jullie me maar niet.' Hij pakt de hand van oma in coma vast. 'Stella zou me wel geloven.'
De moeder van Stan zucht nu nog dieper. 'Dat is ook het grote probleem. Als ze jouw verhaal over de loterij niet had geloofd, dan was ze nu nog springlevend geweest.'
Na het eten van verschillende soorten vis, willen Stan en Sophie een frisse duik in de zee nemen.
'Dat is goed,' zegt hun moeder. 'Ik ga intussen afrekenen. Doe jullie T-shirt maar uit. Het is niet erg dat jullie korte broek nat wordt.'
'Pas maar op voor de haaien,' waarschuwt opa.
'Grapjas,' lacht Stan.

HAAAAi
Hii!

Opa loopt samen met zijn collega naar een schuurtje. Daar fluisteren beide mannen stiekem met elkaar.
Stan en Sophie hebben veel lol in het water. Ze spatten elkaar nat en duiken onder elkaars benen door.
Opeens zet Sophie grote ogen op. 'Haai,' gilt ze.
'Hi,' roept Stan terug.
'Nee. Ik zeg geen hallo.' Het bloed trekt uit haar gezicht. Ze is spierwit. 'Een, uh, haai.'
'Ja hoor. Begin jij nu ook al?'
Ze wijst met beide handen. 'Het is echt waar. Kijk dan, bro! Achter jou.'
Stan draait zich om. 'Help,' gilt hij. Stan ziet op tien meter afstand een grote witte haai. Die heeft verschillende rijen scherpe tanden in zijn bek. 'Wegwezen hier. Anders gaan we naar de haaien.'
Stan en Sophie klauteren snel de steiger op en rennen op oma af. Ze springen tegelijk op schoot van oma. 'Help ons, oma,' gillen ze. Door hun harde sprong valt de rolstoel achterover. Met z'n drieën vallen ze met een smak op de grond. Het achterhoofd van oma wordt hard geraakt.
Stan krabbelt overeind en zet de rolstoel snel weer recht. 'Sorry oma.'
En dan gebeurt het. Oma in coma gaat opeens zitten. Ze knippert met haar ogen. Daarna schudt ze haar hoofd een paar keer heen en weer. 'Huh? Ben ik nu in de hemel?' vraagt ze. 'Wat is er gebeurd? Zijn jullie ook al dood?'
Stan krijgt tranen in zijn ogen. 'Nee oma. U bent springlevend. Net als wij.'
Oma uit coma is een beetje in de war. 'Wat is het hier mooi. Ben ik soms in het paradijs?'

'Nou nee. Een beetje. We zijn uit eten bij De Zeerover,' legt Stan uit.
Zijn moeder komt net terug na het betalen van de rekening. 'Wat is er gebeurd? Wat?' Ze krijgt overal kippenvel. 'Mam, ben je wakker?'
Oma haalt een paar keer diep adem. 'Ik geloof van wel. Heb ik lang geslapen?'
'Valt wel mee,' zegt Stan. 'Bijna twee maanden.'
'Stan, niet flauw doen hoor. Dat is niet grappig.' Oma moet erg lachen om haar kleinzoon.
Sophie stelt voor om snel weg te gaan. 'We werden net aangevallen door een haai.'
'Echt waar?' vraagt oma.
Stan knikt. Hij heeft het gevoel alsof er honderden balletjes door zijn lichaam stuiteren.
'Maar gelukkig was die haai nep,' zegt visser Enrique. Hij komt met een levensgrote plastic haai aanzetten. Hij ligt dubbel van het lachen. 'Die lijkt net echt hè. Ze hebben hem vorig jaar gebruikt voor opnames van de haaienfilm *Haai op Arubaai*. Jullie opa heeft bedacht om de haai als grap in het water te laten. Jullie schrokken echt hè?'
'Ja. We schrokken ons dood,' geeft Stan toe. 'We schrokken zo hard dat zelfs oma er wakker van werd.'
Sophie holt intussen op opa af, die verderop in de ingewanden van de vissen aan het snijden is. 'Oma is weer wakker,' roept ze.
'Daar trap ik mooi niet in,' zegt hij. 'Wil je nu al wraak nemen voor de nep haai?'
Maar als Stan er met oma uit coma in de rolstoel komt aanlopen, ziet hij het meteen. 'O, Stella. Je bent weer terug.' Hij knuffelt lang met haar.
'Pas maar op dat u haar niet platdrukt,' waarschuwt Stan. 'Straks haalt

ze niet goed adem. Dan wordt ze weer oma in coma.'
Opa Stuiter geeft zijn vrouw dikke zoenen op haar wang. 'Dat mag nooit meer gebeuren.'
Oma ziet op een houten schutting een aanplakbiljet van het kinderboekenfestival. 'Ben ik soms uitgenodigd voor het Kinderboeken-festival?'
'Ja mam,' zegt Stans moeder. 'Maar je kunt nu nog geen lezingen geven. Je moet eerst weer op krachten komen. Je bent nu nog veel te slap. Bovendien hebben ze in jouw plaats al lang andere schrijvers uitgenodigd.'
Dat snapt superoma wel. 'Ik doe het rustig aan. Maar ik wil wel van het leven genieten.' Ze leest een gedeelte wat op het biljet staat. 'Voor altijd jong. Dat wil ik ook.'
Op weg naar huis is er een wegomlegging. Ze komen langs een bejaardencentrum. Dat heet *Rust maar lekker uit*.
'Jeetje,' zegt Stan. 'Dat lijkt op een naam voor een kerkhof.'
'Als jullie mij daar maar nooit naartoe brengen,' zegt ze.
Tijdens het eten is oma teleurgesteld. 'Het gaat stukken beter met mij. Ik wil wat doen.'
'Maar u kunt echt niet naar de scholen toe,' zegt Sophie.
Opeens krijgt Stan een goed idee. 'Mam, volgende week hebben we vakantie. We maken er een actieve week van. We doen allemaal waar we goed in zijn. Dit wordt vet cool.'
Sophie is verbaasd. 'Wat ben je van plan, bro?'

Hoofdstuk 7

Het plan van Stan

Niemand heeft een idee wat Stan bedoelt.
'Mam. Zullen we een eindje gaan rijden met z'n allen?' stelt Stan voor. 'Het is zo'n mooi weer.'
'Het is hier altijd mooi weer. Wat ben je nu van plan?'
'Daar komen jullie dadelijk wel achter.'
Tien minuten later stapt iedereen in. Gelukkig hoeft oma niet meer in de auto getild te worden. Stan duwt de rolstoel in de kattenbak.
'Waar gaan we naartoe?' wil Stans moeder weten. Ze start al vast haar auto.
'Naar het bejaardencentrum,' zegt Stan.
'Huh?'
Stans opa kijkt sip. 'Stella, de jongelui gaan straks lekker naar het strand. En wij worden bij de oudjes gedropt. Mooi is dat.'
'Nee echt niet,' belooft Stan.
Als ze bij *Rust maar lekker uit* aankomen, vraagt Stan of hij met de directeur kan spreken.
Even later komt er een vrouw aan. 'Welkom, welkom. Ik ben Lilian. U, u zoekt zeker een plaats voor deze twee, twee mensen.' Ze wijst naar opa en oma. 'We hebben nog een grote kamer vrij.' Ze wijst naar oma in

de rolstoel. 'We hebben een verpleegafdeling. Daar kunnen we, we u opnemen.'
'Nee, nee,' zegt oma beslist. 'We wonen op Aruba in ons eigen huis. Mijn kleinzoon wilde per se hier naartoe. Geen idee wat wij hier moeten.'
Stan legt aan haar uit wat de bedoeling is. 'Mijn oma is pas uit coma. Daarom kan ze niet op de scholen vertellen over haar boeken. Maar we kunnen wel hier in het bejaardenhuis aan de slag. Ik ga een spreekbeurt houden over opa's en oma's. Mijn oma kan erg spannend voorlezen. Mijn opa neemt vrij als visser. Hij kan trucjes doen als goochelaar. Ze lukken niet altijd. Maar gelukkig hebben oude mensen vaak veel geduld. Mijn zus Sophie is goed in tekenen. Zij gaat mooie sierletters maken met de bewoners. En mijn moeder werkt in een hotel. Ze kan de bedden opmaken en de opa's en oma's extra verwennen. De hele week doen we als een tulp. We gaan met z'n allen uit onze bol.'
'Fantastisch dat er wat, wat leven in de brouwerij komt,' zegt Lilian.
De familie Stuiter wil meteen aan de slag.
Lilian pakt de microfoon. Via de intercom spreekt ze alle bewoners toe. 'Kom maar uit je kamer. De familie Stuiter is er. Deze week staat in het teken van actie. Ze gaan allerlei leuke dingen met jullie doen. Wie zin heeft mag nu naar de grote zaal komen.'
Even later komen veel bejaarde mensen naar de zaal.
'Wie heeft er zin om te tekenen?' vraagt Sophie.
Tien steken er hun vinger op.
'Jullie mogen met Sophie mee,' zegt Lilian. 'Ik heb stiften en tekenpapier. Heel veel plezier. Wie heeft er zin in goocheltrucs?'
Dertien mensen steken hun vinger op.

'Komen jullie maar met mij mee,' zegt opa Stuiter. 'Wie mag ik dadelijk doormidden zagen?'
De oudjes schrikken en willen toch liever naar de tekengroep.
'Nee hoor,' zegt Stan. 'Mijn opa maakt een grapje. Die truc is nog nooit mislukt. Zolang opa geen konijnen of duiven uit zijn hoed wil toveren, gaat het vast goed.'
Uiteindelijk krijgt ieder lid van de Familie Stuiter een groepje om mee aan de slag te gaan.
Stan staat op een podium en vertelt over zijn spreekbeurt die hij in zijn klas had gehouden. Met veel drukke gebaren legt hij uit dat zijn oma boeken schrijft. Alle opa's en oma's hangen aan de lippen van Stan. Ook zijn er twee verpleegsters bij. 'Steeds meer opa's en oma's zijn voor altijd jong.'
Daar zijn alle bewoners het mee eens.
'Mijn oma heeft nog steeds dromen. Ze wil dolgraag ooit een huisje aan het strand kopen.'
Een mevrouw in een rolstoel steekt haar vinger op. 'Dat kan ik me goed voorstellen,' zegt ze. 'Ik heb zelf jarenlang op het strand gewoond. Maar toen ik in de rolstoel kwam, was dat niet meer zo handig. Ik kwam niet door het mulle zand. Bovendien had ik verzorging nodig.'
Had opa die prijs nu maar echt gewonnen, denkt Stan. Dan hadden we voor oma haar droomhuisje kunnen kopen. Snel ratelt hij weer verder.
'Een paar maanden geleden raakte mijn oma in coma. Dat kwam omdat mijn opa haar enorm liet schrikken. Hij vertelde dat hij een miljoen had gewonnen. Gelukkig kwam ze uit haar coma. Maar voor haar is het beter dat ze voorlopig in de rolstoel zit.' Stan ziet dat er drie vrouwen vooraan in een rolstoel zitten. Hij gaat op zijn tenen staan en rekt zich

uit. In de verte ziet hij een lange gang. 'Weet je wat?' zegt hij tegen de twee verpleegsters. 'We gaan racen.'
'Huh?' Ze kijken elkaar verbaasd aan.
Stan stuitert het podium af. 'Ja. Racen met de rolstoel.'
Mevrouw Sneek gaat rechtop in haar rolstoel zitten. Ze steekt haar hand op. 'Ik ben voor. Ik ben dol op racen.'
'Mooi,' zegt Stan. Hij loopt op de twee andere rolstoelers af. 'Doen jullie ook mee?'
Ze knikken.
Stan wijst naar het einde van de gang. 'Wie het eerste over die gele streep komt, heeft gewonnen.'
Lilian komt er ook aan. 'Je zet het hele, hele bejaardencentrum op de kop, Stan.'
'Mag dat niet?' vraagt hij.
'Zeker wel. Het is erg leuk een rolstoelrace. Als jullie klaar staan, staan, dan doe ik zo, zo een startschot na.'
De oudjes hebben er allemaal zin in. Ze schuifelen zo'n dertig meter door de gang naar de finish. Iedereen wil zien wie de winnaar wordt.
Stan staat met zijn rolstoel tussen de twee verpleegsters in.
'Zijn jullie er, er klaar voor?' vraagt Lilian.
'Ja,' roept Stan.
'Pang,' gilt Lilian.
De twee verpleegsters en Stan gaan met hun rolstoel van start.
'Pang,' herhaalt Lilian meteen.
Stan twijfelt en remt af. 'Was dit geen valse start? Want je riep twee keer pang pang.'
'Nee, nee,' zegt Lilian. 'Af en toe praat ik, ik dubbel.'

'Nou lekker, lekker, dan, dan,' plaagt Stan. Hij maakt zich alsnog snel uit de voeten. Hij kan erg hard lopen en begint aan een inhaalrace. Mevrouw Sneek heeft de grootste pret. 'Nog harder Stan. Het is net alsof ik een turbomotor heb. Ik heb al jaren niet zoveel plezier gehad.'
Al snel haalt hij een van de twee verpleegsters in.
De andere heeft nog een kleine voorsprong. 'Mevrouw Britten. Wij gaan winnen,' zegt de verpleegster die de leiding heeft genomen.

Maar net voor de finish gaat opeens de deur van het toilet open. 'Hè, hè,' zegt een oude man. 'Dat lucht op.' Hij komt de gang op en ziet de rolstoelers snel op zich afkomen.

De verpleegster aan de leiding schrikt. Ze slaat kort voor de botsing haar handen voor haar ogen. De rolstoel met mevrouw Britten knalt hard tegen de oude man. Die komt door de klap op de schoot van de bejaarde rolstoelster terecht.
Daardoor komt Stan met mevrouw Sneek ongehinderd als eerste over de finish. Maar ze durven geen van beiden te juichen.
'Heeft u zich pijn gedaan?' vraagt Stan bezorgd.
'Welnee.' Mevrouw Britten kan er de humor wel van inzien. 'Ik krijg opeens Johan in mijn schoot geworpen. Wat leuk. Wil je een eindje met me meerijden?' Ze slaat haar handen om zijn middel.
De verbaasde man knikt. 'Prima. Tot aan de finish. Verder niet, want ik heb last van een ontsteking aan mijn blaas.'
'O dan moet je maar snel weer van mijn schoot af,' zegt mevrouw Britten.

Aan het einde van de middag is Sophie opgewonden. Ze rent op Stan af. 'Ik heb groot nieuws.'
'Wat is er dan?' vraagt Stan.
'Je bracht ons op een idee, gast. Ik heb met de bewoners mooie sierletters gemaakt. Ik zei dat ik de naam van dit bejaardencentrum zo stom vond. Dat waren ze met me eens. De oudjes hebben daarna overlegd met Lilian. Zij vindt het goed dat het bejaardencentrum een andere naam krijgt. Het heet vanaf vandaag niet meer *Rust maar lekker uit*, maar *De Tulp*. Want vanaf nu wil iedereen lekker uit hun bol. Kijk maar naar buiten. Die sierletters hangen al aan de muur.'

Hoofdstuk 8

Dromen komen uit

Op de derde middag is er niemand bij de voorstelling van opa Stuiter. Hij goochelde eergisteren met een kunstgebit, een gouden horloge en een leesbril. Pas de volgende dag kwamen die weer tevoorschijn. Waarschijnlijk durft daarom niemand meer naar de goochelaar toe. Zelfs de man die al vijf jaar zijn beide benen mist, ziet de truc met de zaag niet zitten.
Opa Stuiter gaat daarom maar de stad in. Pas 's avonds laat komt hij terug.
Stan, zijn moeder en Sophie zitten thuis aan tafel. Superoma slaapt al lang. Het voorlezen aan de oudjes kost haar nog veel energie.
Opa maakt een verslagen indruk. Zijn tranen lopen over de wangen.
'Wat is er gebeurd, opa?' vraagt Stan.
'Mijn ... ik ... uh. Het is niet te geloven. Het kan niet. Toch is het gebeurd.'
Opa Stuiter wordt steeds bleker. Hij gaat bijna hyperventileren.
Stans moeder reikt hem snel een papieren zak aan. Daarin blaast hij even.
'Vertel opa. Wat is er gebeurd? Is het erg?' vraagt Stan.
Opa haalt nog steeds veel te snel adem. 'Die zak helpt geen z..., uh helpt niets.'

'Pas maar op dat jij ook niet in coma raakt,' zegt Stans moeder. 'Daar ben ik intussen wel klaar mee.' Snel pakt ze een glas water. 'Rustig opdrinken. Dan op adem komen. Pas daarna vertellen wat er is gebeurd.'

Stan schuift een stoel de kant van opa Stuiter op.
Opa gaat zitten. Na een paar slokken en een paar minuten kan hij weer praten. 'Ik ben vanmiddag naar het casino geweest.'
Zijn moeder schudt heftig haar hoofd. 'Wat nu weer?'
'Oei.' Stan voelt de bui al aankomen. 'Heb je al het geld vergokt? O nee, opa. Hoe stom kunt u zijn? Moeten oma en u nu het huis verkopen?'
'Nee,' zegt opa Stuiter. 'Ik heb juist gewonnen. Echt waar. Een half miljoen. Maar ja, dat moet altijd geheim blijven.'
Stan is verbaasd. 'Huh? Hoezo dan?'
'Ik kan het oma echt niet vertellen. Die klap komt ze nooit meer te boven. De vorige keer raakte ze ook in coma. Ik neem geen enkel risico. Oma mag nooit meer in coma.'
'Nou lekker dan,' zegt Stan. 'Hoe kunnen we zorgen dat oma zich niet weer bijna dood schrikt?'

'Ik heb een idee,' zegt Sophie.

De volgende dag lopen Stan en Sophie naar Baby Beach. In de buurt van het strand staat een prachtig cunucu-huisje. De muren zijn oranje geverfd. Eromheen staan palmbomen. 'Het is de droom van oma om ooit zo'n huisje te kopen.'
'Dat kan vast met het geld dat opa Stuiter heeft gewonnen.'
Stan en Sophie lopen er op af. De deur is op slot.
Stan gluurt door de ramen. 'Huh? Woont hier niemand?'
'Volgens mij niet. Er staan allerlei spullen opgeslagen. Wat raar.'
'Kom. We maken de deur open,' stelt Stan voor. Hij ziet een tak op het

strand liggen. Die stopt hij tussen het kozijn en de deur.
'Stop,' zegt Sophie. 'Niet doen!'
Opeens voelt Stan een stevige hand op zijn schouder. 'Wat is hier de bedoeling van?'
Stan draait zich om en ziet een grote man.
'Wilde jij gaan inbreken?'
'Uh. Ik, uh.' Stan voelt het hart in zijn keel kloppen. 'Nee echt niet. Ik wilde alleen kijken wie er in dit strandhuis woont.'
De man laat Stan los. 'Nou, dat kan ik jou wel vertellen. Er woont nu niemand. De vorige eigenaar van de Baby Bar heeft hier gewoond. Dat was mijn moeder. Ze zit nu in bejaardencentrum *Rust maar lekker uit*.'
'Nee,' lacht Sophie. 'Ze woont in *De Tulp*. Ik ken haar en heb met haar getekend.'
'Wat leuk. Sinds mijn moeder er weg is, staan er spullen in dit huisje. Eigenlijk zonde, want er kunnen best mensen in gaan wonen.'
'Mogen wij het van u kopen?'
De man schiet in de lach. 'Kopen? Jullie hebben toch geen geld?'
'Wij niet,' zegt Sophie. 'Maar mijn opa wel. Hij is een halve miljonair. Tenminste, als hij ons niet weer voor de gek heeft gehouden.'
'Is dat echt waar? Dat verandert de zaak. Laat je opa vanavond maar naar mijn bar komen. Dan kunnen we de koop rond maken.'
'Wat cool. Een droomhuisje voor oma,' juicht Sophie.
Ook Stan is door het dolle heen. 'We komen straks met de hele familie,' stelt hij voor. 'Laat de kinderchampagne maar knallen. Wat zal ze blij zijn.' Hij krijgt een goed idee. 'Voor de zekerheid vraag ik mam of ze een ambulance wil vragen om te komen en een dokter. En twee

verpleegsters. Speciaal voor oma voor altijd uit coma. Je weet maar nooit. Ik hoop dat ze feest gaat vieren als ze het grote nieuws hoort. Dan gaat het dak eraf.'

Dat zal opa Stuiter geen enkel probleem vinden. Hij heeft veel geleerd op de cursus *Bijscholing voor goochelaars*. Je hoort het opa al zeggen: 'Dan tover ik het dak er gewoon weer op.'

Over auteur Fred Diks

Fred Diks is leerkracht, sportjournalist bij een Nederlandse krant en kinderboekenschrijver. De auteur debuteerde in 2003 met Koen Kampioen. Het geschenkboek voor het Kinderboekenfestival van Aruba is zijn zestigste boek. Van zijn titels zijn al bijna een miljoen exemplaren verkocht. Bekende series van Fred Diks zijn naast Koen Kampioen, De Kameleon, De klas van meester Bas, Voetbalsterren van pupil tot prof, met diverse profs van Oranje, James Blond en de trilogie met en over de wereldberoemde voetballer Arjen Robben. Ook die serie werd een groot succes. Wekenlang stonden de boeken van Arjen Robben in Nederland in de bestsellerlijsten. Ook op radio, tv en in de landelijke kranten was er veel aandacht voor de Arjen Robben-boeken.
Koen Kampioen werd zo populair dat er zelfs een televisieserie over de jonge voetbalheld werd gemaakt. Hengelo Gelderland, de woonplaats van Fred Diks, werd omgetoverd tot Koen Kampioen-dorp. Ook is er een sportieve wandelroute met GPS, gebaseerd op Koen Kampioen.
In 2013 was Fred Diks al eerder te gast op het KBF op Aruba. Daarna bedacht hij dat het voor Koen Kampioen ook leuk zou zijn Aruba te bezoeken. Daarom schreef hij Koen Kampioen Goud op Aruba, dat ook een bestseller werd.

Over illustrator Rudyomar Leysner

Rudyomar werd geboren op 20 februari 1988. Al als jong kind was Rudyomar gefascineerd door tekenen. Hij tekende alles wat hij tegenkwam. Toen hij op school zat, liet hij zich inspireren door videospelletjes. Hij gebruikte die inspiratie om alle personages in detail te tekenen, overal en altijd, tijdens de les, de pauze en zelfs in de kerk.

In 2007 ging hij naar Colombia om kunst te studeren aan de *Fundacion Universitaria de Bellas Artes*. Daar leerde hij voor het eerst over verschillende vormen van kunst, techniek en ideeën. Hij leerde waar het maken van kunst over gaat en over gebruik van verschillende media en technieken. Het was een tijd vol mogelijkheden om kunst te maken en te bouwen aan zijn eigen expressie. Tijdens een korte pauze tijdens zijn studie bezocht Ruyomar Nederland, waar hij de werken van de grote meesters kon aanschouwen als Salvador Dali, René Magritte en Vincent van Gogh. Na deze inspirerende reis keerde hij terug naar Colombia om aan de *Institucion Universitaria de Bellas Artes y Ciencias de Bolivar* in Cartagena zijn studie voort te zetten.

Rudyomar had verscheidene solovoorstellingen, waaronder A short story in de Biblioteca Nacional Aruba. En ook nam hij deel aan groepstentoonstellingen op Aruba, en internationaal in de Verenigde Staten, Colombia en Spanje. In 2015 reisde hij naar New York voor nieuwe inspiratie.

DeWit &
VanDorp
Stores

Biblioteca
Nacional Aruba

bruna

Antraco Aruba Group

Quality Products and Service at Great Value

RBC Royal Bank

Guardian Group

Fatum

